

ת"פ 38828/11/15 - מדינת ישראל נגד איזנווה פרינצס

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 38828-11-15 מדינת ישראל נ' פרינצס

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איזנווה פרינצס

הנאשמת

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו כתב האישום שהוגש נגד הנאשמת תוקן והנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן:

ביום 04.05.11 קיבל בנק לאומי מייל הנחזה להיות מבנק נורווגי. בפועל, דובר בזיוף שבוצע על ידי אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה. במייל היתה בקשה לחתום על מסמכים משפטיים בשל כשל נטען בסוויפט. מטה החטיבה לשוק ההון בבנק לאומי העביר אישור שניתן לפעול בפקס עם הבנק הנורווגי.

ביום 26.05.11 נשלח שוב מייל מזויף, הנחזה להיות מהבנק הנורווגי, ובו בקשה להעברת 600,000 ₪ למוטב ביפן, לאור טענה לבעיה בסוויפט. ההוראה לא בוצעה מסיבות טכניות.

ביום 15.07.11 הגיע מייל מזויף נוסף, הנחזה להיות מהבנק הנורווגי, ובו בקשה להעביר 600,000 ₪ לחשבונה של הנאשמת בבנק הפועלים סניף 564. עקב מעשה המרמה האמורים, הועברו בו ביום 600,000 ₪ לחשבון הבנק של הנאשמת.

ביום 18.07.11 הציגה הנאשמת מצג שווא לסגנית מנהלת סניף בנק הפועלים בבאר-שבע לפיו הכסף שהועבר לחשבונה הוא כסף חוקי שאמה העבירה אליה מארה"ב, לאחר שמכרה נכס שם, וכי בעלה של הנאשמת אינו מעוניין בעזרה הכספית ולכן היא מחזירה סך של 400,000 ₪ לחו"ל. הנאשמת הוסיפה כי 120,000 ₪ נמשכו על ידה לצורך ריהוט ביתה.

בפועל, הנאשמת, בעת שהיתה מודעת בשלב זה לכך כי מדובר בכספי עבירה שהגיעו לחשבונה, העבירה את הכסף לגורם עלום בחו"ל ולא למשפחתה בארה"ב, וכן העבירה בין התאריכים 18.07.11 עד ה 22.07.11 באמצעות שירות "ווסטרן יוניון" גם את הסכום של ₪ 120,000 שהומרו לדולרים, ב-6 העברות לניגריה ואחת לארה"ב, ולא רכשה בו רהיטים כטענתה.

עקב מצג השווא הנ"ל, אפשרה סגנית מנהלת הסניף את המרת הסכום לדולרים והעברת סך של \$ 129,142 לחו"ל. ההעברה הראשונה לארה"ב לא צלחה וכך גם ההעברה השנייה להונג קונג. ביום 26.07.11 הועבר הכסף לטאיוון.

במעשיה, קיבלה הנאשמת במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא עם אחרים את הסכום של ₪ 600,000 בכך שהעבירה אותו לחו"ל.

2. על יסוד הודאת הנאשמת בעובדות כתב האישום המתוקן כאמור, היא הורשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת הסדרה טיעון הסכימו הצדדים כי התביעה תעתור לעונש של 6.5 חודשי מאסר בפועל וההגנה תוכל לטעון לעניין זה כראות עיניה, ושיוטלו על הנאשמת מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 10,000. כן הוסכם, ששירות המבחן יערוך תסקיר על הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן ערך תסקיר על הנאשמת, בו צוינו בין היתר הדברים הבאים-

הנאשמת בת 37, נשואה ואם לשני ילדים בגילאי 7 ו- 12.5. נעדרת עבר פלילי. לדבריה, סיימה 12 שנות לימוד ותואר ראשון במשפטים באוניברסיטת נגריה. עלתה לארץ בעקבות בעלה בשנת 2004. בעלה רופא ומועסק בקופת חולים "מכבי".

בנוגע לעבירה, מסרה, כי בשנת 2011 רכשה עם בעלה את דירתם הראשונה ושיתפה בכך את אחותה המתגוררת בנגריה. אחותה מסרה לה כי היא ויתר בני המשפחה מעוניינים לשלוח

לה ולבעלה מתנה, ומספר ימים לאחר מכן הועברו לחשבונה ₪ 600,000. הנאשמת מסרה כי הופתעה, ובבירור מול אחותה נמסר לה כי האחות שוחחה עם חבר של המשפחה, שכל הנראה העביר לנאשמת את הכסף כמתנה. הנאשמת סיפרה כי בעלה ביקש שתחזיר את הכסף, ולדבריה ביקשה לעשות כן, דבר שנתפס כחוסר הערכה על ידי משפחתה. תיארה כי ערכה מספר ניסיונות מול סניף הבנק שלה לבצע את העברת הכסף

לחשבונות בנק שנמסרו לה על ידי אחותה, עד שהכסף הועבר. ציינה כי לא היתה מודעת לכך שהכספים שהועברו לחשבון הבנק שלה הועברו במרמה, ולדבריה פעלה בתום לב. והוסיפה, כי היא ובני משפחתה לא הצליחו לאתר את אותו חבר משפחה. עוד ציינה, כי הגיעה להסדר מול בנק לאומי לפיו עליה להשיב לבנק סכום של 175,000 ₪, בתשלומים חודשיים של 2,500 ₪.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת פועלת לרוב על פי מערכת ערכים נורמטיבית וכי מעורבותה בהליך הפלילי והרשעתה מהווים סתירה לתפיסותיה שלה עצמה ומעוררים בה תחושת בושה. היא מכירה בהשלכות מעשיה, בעלת יכולת לחשיבה ביקורתית, וההליך המשפטי מהווה עבורה גורם מרתיע ממעורבות חוזרת בפלילים. וסבר, כי בכל המתואר יש בכדי להוות גורמים המצמצמים סיכון להתנהגות עוברת חוק ומצביעים על סיכוי לשיקום.

עוד צוין, כי לאור מאפייני אישיותה, לא קיימת נזקקות טיפולית כלשהי.

לאור כל האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת מאסר בעבודת שירות, מאסר על תנאי והתחייבות. עוד הומלץ, להימנע מלהטיל על הנאשמת מאסר בפועל, מאחר ומדובר בעבירה שאינה מאפיינת את התנהלותה בדרך כלל, ומאסר בפועל עלול להוות פגיעה בתא המשפחתי ולגרום לנסיגה במצבה הרגשי של הנאשמת.

טענות הצדדים

1. ב"כ התביעה פירטה את הערכים החברתיים שנפגעו מהעבירה שביצעה הנאשמת. טענה, כי עבירות כלכליות הפכו למכת מדינה, והעונש הראוי להן הוא מאסר בפועל. הוסיפה, כי חומרתן של העבירות מתעצמת שעה שמבצעה באים מרקע נורמטיבי, והמעשים אינם מבוצעים מדוחק ומצוקה כלכלית. ציינה את הקושי לחשוף עבירות מסוג זה וטענה שהקלות והזמינות בביצוע עבירות כלכליות מחייבות ביתר תוקף ענישה מחמירה. עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, הדגישה את התכנון והתחכום שבמעשי הנאשמת והפנתה לפסיקה. הדגישה את הצורך בענישה שתרתיע את הציבור. אשר לטענה בדבר חלופה הזמן מעת ביצוע העבירה (2011), טענה, כי עצם ביצוע העבירה התגלה על ידי הבנק רק כעבור שנה מביצועה, ונדרשה חקירה מורכבת על מנת לאתר את העברות הכספיים ואת המעורבים בפרשה. ולאחר מכן נדרשו השלמות חקירה שונות. אשר להתמשכות ההליך המשפטי, טענה שהעיכוב רובץ לפתחה של הנאשמת, שהגישה מספר בקשות דחייה.

בסופו של דבר עתרה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6.5 ל- 30 חודשי מאסר בפועל ולהטיל על הנאשמת 6.5 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪.

2. ב"כ הנאשמת טען, כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה נע בין אי-הרשעה לבין 24 חודשי מאסר בפועל. ציין כי הנאשמת ללא עבר פלילי וטען כי היא לקחה אחריות על מעשיה מיד בהזדמנות הראשונה והודתה במעשיה הן במשטרה והן בבית המשפט. הוסיף, כי הבנק הגיש תביעה כספית נגד

הנאשמת ובמסגרתה הגיעו הצדדים לפשרה לפיה הנאשמת תשיב לבנק סך של 120,000 ש"ח בצירוף ריביות. הוסיף, כי כתב האישום המתוקן מייחס לנאשמת מעורבות רק מהשלב שלאחר הגעת הכסף לחשבונה, וציין כי מעשיה של הנאשמת לא לוו בתחכום, אלא היא ביצעה מה שהתבקש ממנה על ידי אחרים. הפנה לתסקיר שירות המבחן וביקש להסתפק במאסר על תנאי, בהתחשב בנסיבות הבאות - העבירה נעברה בחודש נובמבר 2011, הנאשמת נחקרה במשטרה ביולי 2012, התיק הועבר לפרקליטות ורק במרץ 2014 הוא הוחזר להשלמות חקירה, שהתמצו בגביית עדות מפקידה בבנק. התיק חזר מההשלמה רק במאי 2015 וכתב האישום הוגש בנובמבר 2015; ושירות המבחן התרשם שההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבור הנאשמת והדגיש כי מאז היא לא ביצעה עבירות נוספות.

3. הנאשמת אמרה שהיא לוקחת את כל האחריות על ביצוע העבירה. שיתפה כי עבדה כמורה, והיא מתביישת במעשיה. סיפרה כי היתה נתונה ללחץ עצום, אך היא מבינה שאין זה מצדיק את מעשיה. וביקשה שבית המשפט ירחם עליה וגם יעשה צדק.

דין והכרעה

1. ההנחה היא שהנאשמת לא היתה מעורבת ולא ידעה על מעשי המרמה שגרמו לכך שסך של 600,000 ₪ הועבר לחשבון הבנק שלה שלא כדין. אולם, מעשי הנאשמת מהשלב בו ידעה כי הכספים שנכנסו לחשבונה הם כספי עבירה, הביאו לכך שהכסף הזה יצא משליטת הבנק ויעבור לאלה שביצעו את מעשי המרמה.

2. מעשי הנאשמת לא הסתכמו בצעד חד פעמי, אלא בהצגת מצג שוא בפני הגורם המוסמך בבנק, מעורבות בנסיגות חוזרים של העברת סכום כסף משמעותי למדינות שונות, והעברה, במספר הזדמנויות, של יתרת הסכום, לגורמים בנגריה ובארה"ב.

3. "האינטרס החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה. פגיעה בחופש זה, אשר באה כתוצאה ממעשה המרמה ואשר הביאה למרמה יתרון או הישג, היא שעומדת ביסודותיה של העבירה שבסעיף 415 לחוק..." (ע"פ 752/90 שמואל ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 530, 555 (1992); ת"פ (מחוזי-ים) 9890-10-12 מדינת ישראל נ' יאיר רבינוביץ (7.10.14), פסקה 20; עניין רוזנטל, פסקה 17).

ערכים חברתיים נוספים שנפגעו ממעשה הנאשמת הם בין היתר, זכות הקניין, והאמון שבין הבנק ללקוחותיו.

בהתחשב בנסיבות המקרה, הרי שמידת הפגיעה בערכים אלה הינה משמעותית.

4. העונש המוטל על עבירת מרמה, מושפע מנתוניה הקונקרטיים ובכלל זה, אופי מעשה המרמה, היקפו, משכו, מיהות הנפגע, זהות הנאשם ועוד, ואולם, ניתן לומר כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מרמה הינה של החמרה.

5. בע"פ 5810/13 **אילה לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.12.13) דובר במערערת שהורשעה על פי הודאתה בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה, ומרמה והפרת אמונים. המערערת עבדה בתקופה הרלבנטית במוסד לביטוח לאומי (להלן: "המל"ל") כפקידת תביעות במחלקת נכות כללית. במהלך שנת 2011 היא החלה להזין את מחשב המל"ל בשורה של פעולות ונתונים כוזבים לגבי ידיד שלה, באמצעותם גרמה לכך שהמל"ל יעביר לחשבונו סכום של כ-960,000 ₪, מתוכם הוא העביר לחשבון הבנק של המערערת סך של 139,000 ₪. צוין כי לאחר שנחשפו מעלליה של המערערת, היא הודתה בחקירתה במיוחד לה, והודתה בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון בו הוסכם כי התביעה תעתור למאסר של עד שנה אחת בפועל. עוד צוין, כי המערערת החזירה את מלוא הסכום שהועבר לחשבונה.

בית המשפט המחוזי דן אותה לשנת מאסר בפועל ולשנתיים מאסר על תנאי.

ובית המשפט העליון דחה את ערעורה על העונש ואמר-

"חומרת העבירה מתבטאת הן בסכום שנלקח מהקופה הציבורית, אך בעיקר בכך שמדובר בהפרת אמון מתמשכת, שיטתית ומתוכננת של עובדת ציבור. המערערת השתמשה בתפקידה וניצלה את הנגישות שלה למערכת הממוחשבת של המל"ל כדי לשתול שורה של נתונים כוזבים במערך התגמולים והקצבאות של המל"ל, מתוך הנחה כי קשה יהיה לאתר ולחשוף את התרמית. בעבירות כגון דא, יש להעדיף שיקולי הלימה ואינטרסים הרתעתיים על פני הנסיבות האישיות, לשם שמירה על תקינות ועל טוהר המידות בשירות הציבורי".

בע"פ 3541/11 **מדינת ישראל נגד אילנה דינה גור פריג'** (פורסם בנבו, 18.09.11) המשיבה עבדה כמנהלת חשבונות במועצה מקומית, ונהגה לזייף טפסים שונים באמצעותם העבירה שלא כדין מחשבון המועצה המקומית לחשבונה ולחשבון בנה סכום כולל של למעלה מ-436,000 ₪. היא הורשעה בעבירות של גניבה בידי עובד ציבור.

בית המשפט המחוזי גזר עליה 6 חודשי מאסר בעבודת שירות, מאסר על-תנאי, פיצוי בסך 251,604 ₪ ופיקוח קצין מבחן. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והטיל על המשיבה 7 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 1012/07 **מדינת ישראל נ' עמוס מאיר** (פורסם בנבו) [28.10.08] הנאשם הורשע בעבירות של מרמה והפרת אמונים (ריבוי עבירות) וגניבה בידי מורשה (ריבוי עבירות), בקשר לעבודתו כראש ענף גביה ואכיפה באגף המכס והמע"מ בלשכת המס בטבריה. הוא הודה בכך שבמספר הזדמנויות הוא ביקש וקיבל הלוואות בסדר גודל של עשרות אלפי שקלים ממייצגים ומעוסקים שהיו בקשר אתו במסגרת תפקידו והוא היה בניגוד עניינים חמור איתם, והודה שבמספר הזדמנויות הוא קיבל מעוסקים וממייצגים סכומי כסף שונים כתשלום עבור חובותיהם

לרשויות המס והוא שלשל את הכספים לכסו.

בית המשפט המחוזי גזר עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, 24 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך של 15,000 ₪ ופיקוח שירות המבחן.

6. באשר לנסיבות העבירה,

הנאשמת ביצעה סדרת מעשים יזומים ומכוונים - שמטבעם כרוכים בתכנון - במטרה לקדם את הוצאת הכסף שהוכנס לחשבונה שלא כדין, מרשות הבנק, והעברתו לאחרים.

ההנחה היא שאחר או אחרים ביצעו את סדרת פעולות המרמה שגרמו לכך שהבנק יעביר כסף לחשבונה של הנאשמת, ושהנאשמת לא היתה מודעת לפעולות אלה. חלקם של אלה שביצעו את מעשי המרמה כלפי הבנק, משמעותי, ואולם, גם חלקה של הנאשמת בהוצאת העבירה אל הפועל, איננו מבוטל. בסופו של דבר מעשיה הם שגרמו להוצאת הכסף, פיזית, מרשות הבנק, והעברתו לאחרים.

לבנק נגרם נזקישיר בהיקף של סכום הכסף שהוצא ממנו, דהיינו 600,000 ₪. בהקשר זה יצוין, כי הבנק תבע את הנאשמת בתביעה אזרחית והם הגיעו להסדר לפיו הנאשמת תשיב לבנק סך של 120,000 ₪ כולל ריביות.

הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירה לא התבררו. מניסוח כתב האישום ניתן להבין שהכסף שהוצא מהבנק הועבר לאחרים ולא הגיע לידי הנאשמת.

7. עיינתי בפסקי הדין שהגישה התביעה במסגרת טיעוניה לעונש. ניתן לומר, באופן כללי, שנסיבות העבירות במקרים שנדונו בהם, חמורות מאלה שבעניינינו -

ברע"פ 10562/07, **ריטה דורון נגד מדינת ישראל**, דובר במי שהורשעה בעבירת גניבה בידי מורשה, על כך שבמסגרת עבודתה כעורכת דין, נטלה שלא כדין מאחת מלקוחותיה את תשלומי המזונות שנתקבלו עבורה, ובמשך חודשים ארוכים הונתה אותה לחשוב כי לא התקבלו עבורה כל כספים. אשר נדונה ל- **9 חודשי מאסר בפועל**.

ברע"פ 2291/10 **שולי ולר נגד מדינת ישראל**, דובר במנהלת חשבונות שעבדה בשני בתי מלון באילת ובמספר הזדמנויות מעלה בכספי מעבידיה ונטלה לכיסה סכומים בסך 505,831 ₪ ו- 16,500 \$. היא הורשעה במגוון עבירות מרמה וגניבה, ונדונה ל- **24 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והפחית את עונש **המאסר בפועל ל- 18 חודשים**. בית המשפט העליון דחה את הבקשה למתן רשות הערעור והעיר כי "מעשיה של המבקשת הינם חמורים ביותר, ובוצעו בשיטתיות על פני תקופת זמן ארוכה תוך פגיעה קשה באמון שניתן לה על ידי מעבידיה".

בת"פ 16049-10-11 **מדינת ישראל נגד אוריה ברוריה דהן**, הנאשמת עבדה כחשבת במלון בטבריה ובמהלך תקופת עבודתה גנבה כפסים מהמלון, בכך שהעבירה כספים מחשבון המלון לחשבונה בהסוואה כאילו מדובר בשכר עבודתה. בסך הכל גנבה הנאשמת סך של 135,082 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין של"צ לשלוש שנות מאסר וגזר על הנאשמת **ששה חודשי מאסר בפועל**.

8. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמה של הנאשמת ובין העונש שיוטל על הנאשמת; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; נראה לי שמתחם העונש ההולם הינו 12 עד 30 חודשי מאסר בפועל. אני כמובן ער לכך שהתביעה טענה למתחם עונש הולם שחלקו התחתון הוא ששה וחצי חודשי מאסר בפועל, אולם אני סבור שרף תחתון זה איננו הולם, נורמטיבית, מעשים שהביאו להוצאה במרמה של מאות אלפי שקלים מבנק והעברתם למקומות שונים בעולם.
9. הודאת הנאשמת בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדה, באה במסגרת הסדר טיעון שבגדרו הסכימו הצדדים בין היתר שהתביעה תטען לעונש של ששה וחצי חודשי מאסר בפועל וההגנה תטען לרכיב המאסר כראות עיניה. העונש לו טוענת התביעה, איננו רחוק במידה בלתי סבירה מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם. והמצב המשפטי הנוהג הוא, שהסכמה לעונש במסגרת הסדר טיעון, מאפשרת עקרונית להטיל עונש בחריגה לקולא ממתחם העונש ההולם.
10. מטבע הדברים, מתחם העונש ההולם איננו מדויק ברמה של "חצאי חודשים", כך שעמדת התביעה כאן באשר לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, איננה תוחמת את גבול החריגה האפשרית ממתחם העונש ההולם.
11. לדעתי, הוצאה במרמה של 600,000 ₪, מבנק, בנסיבות כבענייננו, מצדיקה הטלת עונש של לפחות שנת מאסר בפועל. לצד זה, עמדת התביעה לעונש, המקלה עם הנאשמת, איננה כה מרחיקת לכת עד כדי הצדקת סטיה לחומרה ממנה.
12. משהגענו עד הלום, השאלה היא האם יש להטיל על הנאשמת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא או שניתן להסתפק במאסר בעבודת שירות.

הקשר של הנאשמת לאלה שעומדים מאחורי מעשי המרמה שהביאו את הבנק להעביר כסף לחשבונה, לוט בערפל. נתון זה מקבל משנה משמעות שעה שלא מיוחסת לנאשמת מעורבות או אפילו ידיעה על מעשי המרמה האמורים. הנאשמת מסרה לשירות המבחן גרסה מסוימת, שאמנם לא עלתה בקנה אחד עם הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן, אך עולה ממנה שהיא נקלעה למצב מורכב שהביא אותה לפעול כפי שפעלה. גם בדבריה בבית המשפט, במסגרתם היא לקחה אחריות מלאה על מעשיה והביעה עליהם חרטה ובושה, היא ציינה "בנקודה הזו שהיתה, הייתי תחת לחץ עצום". בהקשר

זה יוזכר, כי לא נטען שהנאשמת לקחה את הכסף או את חלקו לעצמה או שקיבלה תמורה כלשהי למעשיה.

לא לה יש להוסיף את נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של הנאשמת. הנאשמת כבת 37. נשואה ואם לשני ילדים בגילאי 7 ו- 12. תפקודה במערכות חייה השונות, תקין, וזו הסתבכותה הראשונה עם החוק. העבירה בוצעה בשנת 2011, מאז עברו 6 שנים והיא לא הסתבכה בעבירות נוספות.

בנסיבות אלה, ובהתחשב בין היתר במשמעות מרחיקת הלכת של שליחת הנאשמת למאסר, עבודה ועבור בעלה וילדיה, נראה לי שבמקרה זה, על נסיבותיו המיוחדות, מוצדק לקבוע שהנאשמת תוכל עקרונית לשאת את המאסר שייקבע לה בעבודת שירות.

13. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל.

אם הממונה על עבודות השירות יחוזה דעתו כי הנאשמת מתאימה לביצוע עבודת שירות ותימצא לה כזו, היא תוכל לשאת את המאסר בעבודת שירות.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא תעבור עבירת רכוש שהיא פשע.

ג. קנס בסך 10,000 ₪ או 45 ימי מאסר תחתיו.

ניתן היום, ג' סיוון תשע"ז, 28 מאי 2017, במעמד הצדדים ובאי-כוחם.

אליהו ביתן, שופט
סגן הנשיאה